Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred ali v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 32 D, pol leta 16 D, četrt leta 8 D. Izven Jugoslavije 56 D. Naročnina se pošlje na upravništvo »Slov. Gospodarja« v Mariboru, Koroška cesta 5. List se dopošilja do odpovedi. Naročnina se plačuje v naprej. — Telefon interurban št. 113.

Posamezna številka stane 1·50 din. Poštnina plačana v gotovini.

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

Uredništvo je v Mariboru, Koroška cesta št. 5. Rokopisi se ne vračajo. Upravništvo sprejema naročnino, inserate in reklamacije.

Cene inseratom po dogovoru. Za večkratne oglase primeren popust. Nezaprte reklamacije so poštnine proste.

Čekovni račun poštnega urada Ljubljana 10.603, Telefon interurb, št, 113,

19. številka. MARIBOR, dne 13. maja 1926 60. letnik.

Bratje, mi stojimo trdno!

Jugoslovanska kmetska zveza je imela dne 4. maja tega leta v Ljubljani svoj občni zbor. Ob tej priliki je govoril naš voditelj **dr. Anton Korošec.** Njegova beseda je zadela v živo. Pokazal je na korenino zla v naši državi, na nepoštenost in korupcijo, ki vlada pri nas. Opozoril je na edino rešitev države — poštenost nad vse do vseh.

V naši državi se namreč vrši posebne vrste politika. Ne prizadeva se, da bi se zidalo, pač pa, da se podira. V naši državi ne napredujemo, ampak vedno bolj nazadujemo. In zakaj?

Glavna krivda je nepoštenost!

Z nepoštenostjo se je pri nas začelo. Bil je dogovor, da ostanejo v novi državi Srbi, Hrvati in Slovenci samostojni, vsak dobi svojo avtonomijo. Pašič sam je bil za to in je tudi pisal tako. Ko so ga pozneje spomnili na njegovo besedo, je odgovoril, da je že takrat mislil, da tega ne bo držal. Z nepoštenostjo, s kupljenimi glasovi so izglasovali sedanjo centralistično ustavo. Z nepoštenostjo se delajo razne politične kupčije in so se izvršile tudi one med Pašičem in Radičem. Kajti ta »sporazum« ni bil za to ustvarjen, da bi se res složno pomagalo vsem državljanom, ampak za to, kdo bo drugega prevaril: ali Pašič Radiča ali narobe. In vse, kar se govori danes v taboru vladnih strank o sporazumu, o kmetu in o ljudskem blagru, vse je le ena sama debela laž. Laž je danes glavna žočka programa nekaterih strank.

Najprej v boj — proti nepoštenosti!

Vsi, ki ljubijo našo državo in jim je blagor ljudstva pri srcu, so na delu, da se končno iztrebi ta nepoštenost. Ves čas od začetka naše države je vršila ta boj Slovenska ljudska stranka. Marsikdaj je bila osamljena. A polagoma so začeli spoštovati njeno borbo tudi drugi. In danes se zbirajo vsi treznomisleči, zbirajo iz vseh strank, da se napove odločen boj nepoštenosti. Danes se je temu boju pridružil tudi kralj sam in slovenski narod ga poziva, naj vztraja v tem boju proti korupciji in laži, proti nezakonitosti in nepoštenju v našem javnem življenju. Najpreje je potrebno, da se izčisti javno življenje te nesnage, potem pa pride doba poštenja in dela, potem pride tudi doba, ki jo željno pričakuje slovenski narod, da bo na svoji zemlji svoj gospod! —

Sedanja vlada je še največja ovira.

Skoro leto dni je že vladal sedanji sporazum med Pašičem in Radičem. Govorili so, da so se sporazumeli, pa so se ministri zmerjali med seboj batinaše, kockarje, žepne tatove, gobavce, bitange in vucibatine. Ta sporazum je bil tak, da je Radič izrinil Pašiča iz vlade, a na to pa Pašič Radiča še bolj spretno. Po raznih političnih barantijah so se pobotali, da se bodo znova sporazumno borili — za vladino moč, za oblast, pod katero bi dalje uganjali svoje nepošteno politiko. Sedanja vlada je še nezrela za borbo proti korupciji, proti nepošteni politiki, ker jo še sama uganja. Dokaz je njeno postopanje s kmetskim stanom. Ker se Radič in zdaj seveda tudi gosp. Pucelj prav rada pobahata, da je sedanja vlada »seljačka«, kmečka, naj povesta, kako se to pozna. Morda za to, ker bo treba 13 milijard visok proračun — plačati? Ali zato, ker bodo davki večji, kot dosedaj, ker je carina na pljuge, na modro galico itd. itd. znatno večja in bo podražila vse kmetijske potrebščine? Sedanja vlada je največja ovira v boju zoper nepoštenost in zato je bo konec preje, kakor pa bi recimo g. Pucelj to rad videl! —

Na kolena?

Beograjski centralisti pravijo: Če smo Radiča spravili na kolena, zakaj ne bi tudi Slovenske ljudske stranke? Makedonija je na tleh, Vojvodina je istotako, zdaj že tudi Hrvatska. V teh krajih se narod ne bo več dvigal proti nepoštenosti! Pri prihodnjih volitvah pride na vrsto — Slovenija. Radič bo tista šiba božja, (Pucelj in Prepeluh pa kaveljna na njej), ki naj ukroti in ukloni te trdne Slovence. — Tako računajo. Toda, če so se kdaj uračunali, so se zdaj. Tudi Pucelj in Prepeluh sta se z njimi. — Vojvodina, Dalmacija, Bosna, Hercegovina in tudi Hrvatska — vstajajo. Makedonci sicer molče, a bombe pokajo in govore. Tudi vsem poštenim Srbom je že dovolj te nepoštenosti. Zato slovenski narod ne bo pokleknil, ne bo padel na kolena pred nepoštenostjo v politiki, če tudi so rekli g. Pucelj! —

Na noge!

Dvignite glave, kajti približuje se vaše odrešenje! Slovenski narod v stoletnih bojih ni klonil in ni pokleknil, pa naj zdaj to stori? Nikakor ne! Ravno nasprotno se bo zgodilo! Slovenski narod se zopet tesno združuje okrog svoje Slovenske ljudske stranke. Zopet izpregledavajo tudi zapeljani, da je le ta stranka ostala zvesto na braniku slovenske pravice.

Slovenski narod in Slovenska ljudska stranka sta nerazločljiva! Mi stojimo neustrašeno in zaupamo v boljšo bodočnost!

Tako je končal naš voditelj **dr. Anton Korošec** svoj veliki govor **na občnem zboru Kmetske zveze v Ljubljani dne 4. maja tega leta.** S svojo besedo je zopet povdaril tisto resnico, ki edina prinaša konečno zmago našega boja: »Sloga jači, nesloga tlači!« Zato bo ves slovenski narod ostal zvest svoji Slovenski ljudski stranki, kakor mu je tudi edino ona ostala vedno zvesta. Ravno v tej nerazločljivosti je naša moč, je zagotovljena naša zmaga.

Bratje, mi stojimo trdno,
kakor zidi grada!

— — —

Kmetski dnevi
13., 14. in 15. avgusta
v Mariboru.

Občni zbor Jugosl. Kmetske zveze.

Slovenska Ljudska Stranka obsega v svoji res ljudski organizaciji vse stanove. Najmočnejši v njej je seveda kmetski stan. Ta ima svojo posebno zvezo, kmetsko zvezo, ki je imela 4. maja v Ljubljani svoj občni zbor.

Govorniki na občnem zboru.

Najpreje je govoril naš voditelj dr. A. Korošec. Iz njegovega govora prinaša naš uvodni članek: »Bratje, mi stojimo trdno«, misli, ki jih je izvajal. Navzoči so govor z navdušenjem odobravali. — Za njim je govoril načelnik Kmetske zveze kmet J. Brodar, poslanec. Podal je poročilo o delovanju SLS. Posebno je povdarjal, kako veliko važnost ima dandanes časopisje. »Domoljub« se tiska v 30.000 izvodih, do novega leta ga naj tudi »Slovenski Gospodar« dobiti in potem naj dr. Žerjav še naprej pošilja zastonj svojo »Domovino«, pošiljal jo bo dvakrat zastonj. Prvič, ker je ne bo nihče plačal, drugič, ker je ne bo nihče bral! — Tajnik g. Gabrovšek pa je podal tajniško poročilo o organizaciji in povdarjal, da je najbolj važno to, da v vsakem kraju domača organizacija dobro deluje. Te male, krajevne kmetske zveze so stebri, na katerih sloni moč cele kmetske zveze. Zato naj vsi odborniki imajo za svojo častno zadevo, da vršijo, kar so prevzeli.

Kmetske zbornice.

Narodni poslanec g. A, Sušnik je govoril o kmetskih zbornicah. To bi bila taka skupščina, kjer bi se govorilo le o kmetskem stanu, o razvoju in o obrambi in zaščiti kmetijskih koristi in kmetijskega stanu v obče. Dela bi taka zbornica imela dovolj, posebno pri nas, ko se vlada sama prav nič ne briga za kmetske koristi in le toliko pozna kmeta, da sebe imenuje »seljačka«. Vsaka pokrajina bi naj imela svojo zbornico. Torej Slovenci slovensko kmetsko zbornico. Naš poslanski klub že ima pripravljen ves zakon za kmetijske zbornice, kaj, ko ga vlada nima časa »študirati«, ker vedno kaj drugega študira.

Džungla.

Roman iz afriških pragozdov.

Angleški spisal E. R. Borroughs. — Prevedel Paulus.

3!

Nista še storila dvajset korakov drug za drugim, ko se gospod profesor nenadoma ustavi.

Pred njim je stal kakor zrastel iz zemlje orjaški črnec s sulico v roki, s tuljem in lokom na hrbtu.

Gospod profesor je nekam nemirno pogledal krog sebe, nervozno snel klobuk in pozdravil:

»Dober dan, gospod!«

Črnec se je prijazno zarežal od ušesa do ušesa, nekaj povedal, česar pa gospod profesor ni razumel, ter mu ponudil roko.

Profesorju se je vrnil pogum.

»Ah — me veseli, me veseli! Se poznava, kajne? Gotovo ste me videli v Baltimori? Jaz sem namreč Porter, veste, iz baltimorskega vseučilišča!«

Črnec se je še huje režal.

V tem je prišel bližje gospod Filander. Zelo se je čudil, ko je našel svojega profesorja v prijaznem pogovoru z divjaškim črncem.

»Poglejte, gospod Filander«, mu je klical profesor, »tale gospod je moj dober znanec! Poznava se iz Baltimore.«

»Saj pravim —! Gospod profesor, nikar mu preveč ne zaupajte! Divjak je, ljudožerec in kdove kaj še vse! Poberiva se rajši odtod, dokler naju še ni povezal v snop!«

»Bežite bežite! Takle dober človek!«

Skoraj bi se bil vnel nov prepir med obema častivrednima gospodoma, da jima ni črnec začel nedvoumno namigavati, naj gresta z njim.

»Pa pojdiva! Gotovo ga čakajo kje tovariši, ki me tudi dobro poznajo. Morebiti navsezadnje še tudi vas kateri pozna, čeprav —?«

»Svarim vas, gospod profesor! Nikar —!«

»Bežite, bežite! Velik strahopetnež ste in tudi nevednež! Pravkar ste tole živalsko kost imeli za človeško, sedaj pa imate tegale prijaznega gospoda za divjaka. Bežite bežite!«

Živahno je stopil za črncem po gozdu.

Gospod Filander je šel za njim in majal z glavo.

»Nesrečni človek! Še oba bo pogubil —! Z njim pojdem in z njim umrjem.«

XV.

Ine in Trzan se končno najdeta.

Ine je odprla oči.

Kako dolgo je bila v nezavesti, tega ni vedela. Tudi tega ne, kaj jo je pravzaprav zbudilo, ali izprememba v legi ali rahli, mehki glas, ki ji je božal uho.

Pozno je že bilo. Solnce je šlo k zatonu, obrobljalo z zlatom sinje oblačke nad obzorjem, se blesčalo v morju in obsevalo z rožnatimi žarki drevje in grmičje.

Pa čudno —! Kje je pravzaprav bila —? Saj se je vendar zgrudila, ko je leva zagledala —.

Sedaj pa je ležala, ali pravzaprav slonela je nekomu v rokah. In čisto nič več je ni bilo strah. Mirno srečno, zadovoljno se je počutila.

Pogledala je kvišku.

Videla je v dvoje velikih rjavih oči, ljubeče in polne skrbi so zrle vanjo. In te oči so spadale v čudno zagorel, moško lep obraz, resen, prikupljiv, pošten in odkrit. Bujni lasje so ga obrobljali in solnce ga je ožarjalo z nenavadnim sijajem.

In dalje je videla mogočna pleča in dvoje krepkih, mišičastih rok ji je nežno podpiralo glavo.

Čudno —!

Pred par trenutki je žarelo vanjo dvoje hudobnih krvoločnih levjih oči —.

Toda te oči niso bile levje oči —.

Čegave neki? Tako znane so se ji zdele —. In obraz ji je bil tudi znan, tako dobro znan —.

Je mogoče —?

Zaprla je oči in hotela razmišljati.

Pa rahel moški glas, proseč in mehek, ji je govoril:

»Ine —! Ljuba Ine! Ne boj se! Saj si pri meni! Poglej me!«

Pa ni hotela. Sladko, prijetno čuvstvo jo je objelo.

Da —! Pri njem je bila, pri svojem Trzanu. Umrla je, sedaj je pri njem na onem svetu, kjer ni levov in ne Canlerjev. Nikdar več se ne bodeta ločila —.